

Duchovní boj pod moskytiérou

(Život víry, 2021-11)

David Symon

Vyskočil jsem uprostřed noci a skoro jsem protrhl moskytiéru nad postelí. „Něco tady je,“ říkám kamarádovi, který se probudil, když jsem předtím zařval ze spaní. „Co se děje?“ „Něco na mě šahalo,“ říkám. Dostal hned husí kůže, taky něco cítil. Hned jsme se začali společně modlit, ale souvislá modlitba nám moc nešla, spíš jsme vyznávali ochranu skrze krev Ježíše. Ani nevím, kdy jsme šli znova spát, ale odešlo to.

Byla to pro mě jedna z mnoha intenzivních zkušeností, které jsem zažil během své misijní cesty po jižní části Afriky. Tato cesta v roce 2005 byla tou nejlepší biblickou školou, kterou jsem před vlastní dlouhodobým působením na misii prošel. Cestovali jsme tehdy ve dvou, můj kamarád, zkušený misionář a já. Měli jsme každý krosnu a přejížděli jsme autobusy mezi několika předem domluvenými lokalitami. Tam jsme žili s místními lidmi a sloužili v jejich sborech, vyučovali pastory a mluvili na evangelizačních akcích. Naše práce byla velmi intenzivní, měli jsme často i tři shromáždění denně.

Ano, připravovali jsme se na to, že i kvůli tomu, že prolamujeme věci pro Boží království, nějaké duchovní tlaky přijdou. Také jsme si byli vědomi, že tady v Africe jsou setkání s okultním světem intenzivnější. Přesto nás překvapila tato nepříjemná zkušenost, že když ďábel nemůže zaútočit ve dne, zkusí to v noci. Něco podobného se mi stalo víckrát v životě a ověřil jsem si, že odpovědí ke zlomení duchovního útoku je jediné jméno: Ježíš.

O několik týdnů později jsme byli v jižní části Zambie svědky toho, jak hmatatelná může být moc okultismu a probíjení duchovních věcí. Byla to oblast tradičního animismu s přítomností jak praktikujících, tak nominálních křesťanů. Přijeli jsme s místním misionářem jeho terénním autem na poměrně nepřístupné místo uprostřed buše, kde jsme pak spali ve stanech a přivezli generátor, na promítání filmu Ježíš. První noc se lidé v okolí dozvěděli, že jsme přijeli a došlo ke spontánnímu shromáždění, kde kolem jednoho ohně seděly ženy, kolem druhého muži, můj kamarád kázal a asi deset lidí vydalo svůj život Pánu.

Na druhý den večer jsme měli v plánu nahodit generátor a promítnout film a naším úkolem přes den byl na něj pozvat lidi. Žádné letáky, žádná facebooková událost. Chodili jsme od domu k domu, respektive od chýše k chýši, a mluvili s lidmi. Cítil jsem se jako „za starých časů“, když Ježíš vyslal své učedníky po dvou, ať jdou a káží evangelium a kam je přijmou ať zůstanou a jinak ať jdou dál. Někteří nejenže měli zájem přijít, ale přímo tam se modlili a přijali

Ježíše. Na jiném místě jsme ale narazili na odpor. Do jedné chýše mě dokonce jedna stařena zvala dovnitř, ale místní vedoucí mě zastavili: „Nechod’ s ní, byla to čarodějnice“. Byla už slepá, ale vyprávěla, jak vídá na kopci nějakého muže, zlého ducha, a ten jí říká, aby dál působila.

Večer jsme promítali film Ježíš. Během filmu jsme se můj kolega a já šli projít do buše. Tak nádhernou hvězdnou oblohu jsem v životě neviděl, mléčná dráha jako duha od obzoru k obzoru a husté hvězdy všude až na horizont. V jednu chvíli jsme se ale oba začali bezdůvodně bát: „Vrátíme se, co?“ Film mezitím končil, já jsem na závěr ještě něco řekl a kolega dal výzvu a pozval lidi dopředu. Bylo tam asi sto lidí, ale přišel pouze jeden kluk. Zvláštní, noc před tím větší odezva, teď jako by to bylo těžší. Bylo velmi zajímavé, co řekl jako motivaci, proč chce dát život Ježíši: „Viděl jsem ve tmě něco jako ohnivou kouli, jak letí a hrozně jsem se bál, tak jsem tady.“ Upřímně, kdybych nezažil aspoň kousek toho, o čem mluvil, řekl bych si, že přehání.

Duchovní boj reálně probíhá. Někde třeba více citelně než jinde, v Česku jsou možná jiné způsoby, jak se ďábel snaží odvést lidskou pozornost od Boha. Řekl bych, že je dobré ho nepodceňovat, ale ani nezveličovat. Měli bychom mít zdravý postoj a zaměřovat se ne na síly zla, ale na zdroj duchovního dobra – na Boha samotného.